

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

11. januar 2024*

»Appel – statsstøtte – luftbefordring – Rumænien – redningsstøtte til TAROM – rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte ikke-finansielle virksomheder – Europa-Kommissionens afgørelse om ikke at gøre indsigelser med den begrundelse, at foranstaltningerne udgør støtte, der er forenelig med det indre marked«

I sag C-440/22 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 4. juli 2022,

Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.), Budapest (Ungarn), ved dikigoros I.-G. Metaxas-Maranghidis, abogado S. Rating og avocat E. Vahida,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved I. Barcew, V. Bottka og L. Flynn, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af dommer J.-C. Bonichot, som fungerende afdelingsformand, og dommerne S. Rodin (refererende dommer) og L.S. Rossi,

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 Med appellen har Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.) (herefter »Wizz Air«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 4. maj 2022, Wizz Air Hungary mod Kommissionen (TAROM; redningsstøtte) (T-718/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:276), hvorved Retten frifandt Kommissionen i søgsmålet anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2020) 1160 final af 24. februar 2020 om statsstøtte SA.56244 (2020/N) – Rumænien – Redningsstøtte til TAROM (EUT 2020, C 310, s. 3, herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

- 2 Rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte ikke-finansielle virksomheder (EUT 2014, C 249, s. 1, herefter »rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering«) fastsætter følgende i punkt 38:

»Ved vurderingen af, om anmeldt støtte kan erklæres for forenelig med det indre marked, vil Kommissionen vurdere, om samtlige af følgende kriterier er opfyldt:

- a) bidrag til et veldefineret mål af fælles interesse: en statsstøtteforanstaltning skal sigte mod opfyldelse af et mål af fælles interesse i overensstemmelse med traktatens artikel 107, stk. 3 (afsnit 3.1)

[...]

- f) undgåelse af uforholdsmæssigt negative påvirkninger af konkurrencevilkårene og samhandelen mellem medlemsstaterne: støttens negative virkninger skal være tilstrækkeligt begrænsede til, at foranstaltningens samlede virkning er positiv (afsnit 3.6)

[...]«

- 3 Afsnit 3.1 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering med overskriften »Bidrag til et mål af fælles interesse« indeholder et punkt 43 med følgende ordlyd:

»På grund af den betydning, som en virksomheds udtræden af markedet har for produktivitetsvæksten, er det at ville forhindre, at en virksomhed forlader markedet, ikke en tilstrækkelig begrundelse for at yde støtte. Der skal fremlægges klar dokumentation for, at støtten forfølger et mål af fælles interesse, i og med at den sigter mod at forhindre sociale problemer eller afhjælpe markedssvigt (afsnit 3.1.1) ved at genoprette virksomhedens langsigtede rentabilitet (afsnit 3.1.2).«

- 4 Følgende fremgår af punkt 44 i afsnit 3.1.1 i disse retningslinjer med overskriften »Dokumenterede sociale problemer eller markedssvigt«:

»Medlemsstaterne skal godtgøre, at den støttemodtagende virksomheds lukning sandsynligvis ville medføre alvorlige sociale problemer eller alvorlige markedssvigt, herunder navnlig ved at påvise, at:

[...]

b) der er risiko for afbrydelse af en vigtig tjeneste, der er vanskelig at genetablere, og som vanskeligt ville kunne overtages af en eventuel konkurrent (f.eks. en national infrastrukturleverandør)

[...]«

5 Afsnit 3.1.2 i de nævnte retningslinjer med overskriften »Omstruktureringsplan og genoprettelse af langsigtet rentabilitet« bestemmer:

»45. Omstruktureringsstøtte, der er omfattet af disse rammebestemmelser, må ikke kun bestå i finansiel støtte, der sigter på at dække tidligere tab, uden også at tackle årsagerne til tabene. Hvis der ydes omstruktureringsstøtte, kræver Kommissionen derfor, at den pågældende medlemsstat indsender en realistisk, sammenhængende og vidtrækkende omstruktureringsplan, som skal genoprette støttemodtagerens langsigtede rentabilitet. Omstrukturering kan omfatte et eller flere af følgende elementer: en reorganisering og rationalisering af støttemodtagerens aktiviteter med det formål at gøre dem mere effektive, hvilket typisk indebærer, at virksomheden opgiver tabsgivende aktiviteter, omstrukturerer de aktiviteter, der igen kan gøres konkurrencedygtige, og eventuelt foretager en diversifikation i retning af nye og rentable aktiviteter. Den indebærer typisk også en finansiel omstrukturering i form af kapitaltilførsler fra nye eller eksisterende aktionærer og en gældsreduktion, som ydes af eksisterende kreditorer.

46. Tildeling af støtte skal derfor være betinget af gennemførelsen af en omstruktureringsplan, som skal godkendes af Kommissionen i alle tilfælde, hvor der er tale om ad hoc-støtte.

47. Omstruktureringsplanen skal genoprette virksomhedens langsigtede rentabilitet inden for en rimelig tidshorisont og på grundlag af realistiske forventninger om de fremtidige driftsbetingelser, som bør udelukke yderligere statsstøtte, der ikke er omfattet af omstruktureringsplanen. Omstruktureringsperioden skal være så kort som muligt. Omstruktureringsplanen skal med alle relevante oplysninger indsendes til Kommissionen og navnlig indeholde de oplysninger, der er omhandlet i dette afsnit (3.1.2).

[...]«

6 Afsnit 3.6.1 i de samme retningslinjer vedrørende »Princippet om engangsstøtte«, som fremgår af afsnit 3.6 med overskriften »Negative virkninger«, fastsætter følgende:

»70. For at mindske problemer med moral hazard, incitamenter til overdreven risikovillighed og potentielle konkurrencefordrejninger bør støtte til kriseramte virksomheder kun ydes i forbindelse med én omstrukturering. Dette betegnes som »princippet om engangsstøtte«. Såfremt en virksomhed, der allerede har modtaget støtte efter disse retningslinjer, har behov for yderligere støtte, er det udtryk for, at virksomhedens vanskeligheder enten er af tilbagevendende art eller ikke blev håndteret ordentligt, da den første støtte blev ydet. Gentagen statslig indgriben vil sandsynligvis føre til problemer med moral hazard og konkurrencefordrejninger, der strider mod den fælles interesse.

71. Når planlagt rednings- eller omstruktureringsstøtte anmeldes til Kommissionen, skal medlemsstaten præcisere, om den pågældende virksomhed allerede tidligere har modtaget redningsstøtte eller midlertidig omstruktureringsstøtte, herunder støtte af denne art ydet inden datoen for disse rammebestemmelers ikrafttræden samt eventuel ikke-anmeldt støtte. Hvis det er tilfældet, og hvis der er gået mindre end ti år, siden støtten blev tildelt, omstruktureringsperioden

sluttede eller gennemførelsen af omstruktureringsplanen blev indstillet (idet der tages udgangspunkt i det sidste af disse tidspunkter), vil Kommissionen ikke tillade, at der tildeles yderligere støtte efter disse rammebestemmelser.

[...]«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

- 7 Tvistens baggrund, som den fremgår af den appellerede dom, kan gengives som følger.
- 8 Compania Națională de Transporturi Aeriene TAROM SA (herefter »Tarom«) er et rumænsk luftfartsselskab, der opererer fra en enkelt lufthavnshub i OTP Bucharest Henri-Coandă International Airport (Rumænien). Selskabet driver primært virksomhed inden for lufttransport af passagerer, fragt og post. I begyndelsen af 2020 havde Tarom 1 795 ansatte og en flåde på 25 fly. Tarom drev både indenlandske og internationale ruter.
- 9 Den 19. februar 2020 indgav Rumænien anmeldelse til Kommissionen af en plan for redningsstøtte til Tarom, som bestod i et lån til finansiering af selskabets likviditetsbehov på 175 952 000 rumænske lei (RON) (ca. 36 660 000 EUR), der skulle tilbagebetales efter en periode på seks måneder med mulighed for delvis førtidig tilbagebetaling (herefter »den pågældende foranstaltning«).
- 10 Den 24. februar 2020 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse, hvori den navnlig konstaterede, at Taroms finansielle situation var blevet væsentligt forværret i løbet af de foregående fem år, og fremhævede, at de akkumulerede tab i perioden 2004-2019 beløb sig til 3 362 130 000 RON (ca. 715 350 000 EUR) og dermed oversteg halvdelen af Taroms kapital.
- 11 Hvad angår transportnettenes tilstand i Rumænien påpegede Kommissionen, at de rumænske jernbane- og vejnets generelle tilstand og pålidelighed var ringe, og at lufttransport, herunder de indenlandske ruter, der blev drevet af Tarom, fortsat var af afgørende betydning for den regionale udvikling i dette land.
- 12 Kommissionen anførte yderligere, at Taroms udtræden af markedet ifølge Rumænien ville gøre det umuligt at gennemføre flyvninger vedrørende allerede foretagne reservationer, og Taroms konkurrenter ville på kort sigt ikke kunne overtage de berørte ruter, og at en sådan udtræden ville påvirke et stort antal virksomheder, herunder først og fremmest de indenlandske lufthavne.
- 13 Indledningsvis fandt Kommissionen i sin undersøgelse af den pågældende foranstaltning, at den udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 14 Dernæst undersøgte Kommissionen, om den pågældende foranstaltning var forenelig med det indre marked på grundlag af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.
- 15 I første række fandt Kommissionen i 52.-57. betragtning til den omtvistede afgørelse, at Tarom var en kriseramts virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering.

- 16 I anden række noterede Kommissionen i 58.-65. betragtning til den omtvistede afgørelse, at de oplysninger, som Rumænien havde fremlagt, viste, at den pågældende foranstaltning opfyldte betingelsen i disse rammebestemmelers punkt 43-52 om, at statsstøtte skal bidrage til et mål af fælles interesse.
- 17 I tredje række fandt Kommissionen i 66.-77. betragtning til den omtvistede afgørelse, at den pågældende foranstaltning var hensigtsmæssig med henblik på at nå det forfulgte mål, nemlig at undgå Taroms lukning.
- 18 I fjerde række fandt Kommissionen i 78.-85. betragtning til denne afgørelse, at den pågældende foranstaltning stod i et rimeligt forhold til Taroms likviditetsbehov over en periode på seks måneder.
- 19 I femte række konkluderede Kommissionen i 86.-89. betragtning til den omtvistede afgørelse, at princippet om engangsstøtte i henhold til punkt 70-74 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering var overholdt.
- 20 Med den omtvistede afgørelse besluttede Kommissionen følgelig ikke at gøre indsigelse over for den pågældende foranstaltning med den begrundelse, at foranstaltningen var forenelig med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

Søgsmålet for Retten og den appellerede dom

- 21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. december 2020 anlagde Wizz Air sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 22 Wizz Air fremsatte fire anbringender til støtte for sit søgsmål, hvoraf det første vedrørte et åbenbart urigtigt skøn hvad angår den pågældende foranstaltnings bidrag til et veldefineret mål af fælles interesse, det andet vedrørte en retlig fejl og et åbenbart urigtigt skøn hvad angår overholdelsen af princippet om engangsstøtte, det tredje vedrørte alvorlige vanskeligheder, som burde have foranlediget Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, og det fjerde vedrørte en tilsidesættelse af begrundelsespligten som omhandlet i artikel 296 TEUF.
- 23 I forbindelse med behandlingen af formaliteten med hensyn til søgsmålet fastslog Retten i den appellerede dom indledningsvis, at søgsmålet skulle antages til realitetsbehandling, for så vidt som Wizz Air var en interesseret part, der havde en interesse i at sikre beskyttelsen af de processuelle rettigheder, som denne havde i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.
- 24 I denne forbindelse fastslog Retten, at den var beføjet til at foretage en undersøgelse af de anbringender om sagens realitet, som appellanten havde fremsat inden for rammerne af det første og det andet anbringende med henblik på at efterprøve, om de reelt kunne støtte det af appellantens udtrykkeligt fremsatte anbringende vedrørende tilstedeværelsen af tvivl, der kunne berettige, at proceduren i artikel 108, stk. 2, TEUF skulle indledes.
- 25 Efter i første række at have behandlet og forkastet Wizz Airs tredje anbringende, der havde henvist til indholdet af de to første anbringender, og, i anden række, det fjerde anbringende blev Kommissionen frifundet i det hele.

Parternes påstande i appellen

- 26 Ved sin appel har Wizz Air nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
  - Principalt annulleres den omtvistede afgørelse, og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
  - Subsidiært hjemvises sagen til Retten, og afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes.
- 27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
  - Wizz Air tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 28 Wizz Air har til støtte for appellen fremsat syv anbringender. Det første anbringende vedrører den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at betingelsen om en vigtig tjeneste, der er vanskelig at genetablere, er opfyldt. Det andet anbringende vedrører en urigtig anvendelse af rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering hvad angår beviset for en tjeneste, som vanskeligt ville kunne overtages af en eventuel konkurrent. Det tredje anbringende vedrører en åbenbar urigtig gengivelse af beviserne i forbindelse med vurderingen af den frie kapacitet på markedet og lavprisluftfartsselskabers (herefter »lavprisluftfartsselskaberne«) evne til at betjene indenrigsruter. Det fjerde anbringende vedrører en retlig fejl, for så vidt som Retten fastslog, at kapitalforhøjelser ikke kan vedrøre en omstruktureringsplan. Det femte anbringende vedrører en åbenbar urigtig gengivelse af beviserne for så vidt angår varigheden af Taroms omstrukturingsperiode. Det sjette anbringende vedrører en retlig fejl, for så vidt som Retten fastslog, at det var uforholdsmæssigt for Kommissionen at efterprøve, om eksisterende støtte var blevet til ny støtte. Det syvende anbringende vedrører en retlig fejl vedrørende Kommissionens manglende indledning af den formelle undersøgelsesprocedure.

Det første anbringende

Parternes argumentation

- 29 Med det første anbringende har Wizz Air i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 50 og 51 at fastslå, at Kommissionen med henblik på en vurdering af, om der var risiko for afbrydelse af en vigtig tjeneste, der er vanskelig at genetablere som omhandlet i punkt 44, litra b), i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering, ikke var forpligtet til at tage hensyn til størrelsen af det relevante marked.
- 30 Det er appellansens opfattelse, at det i modsætning til Rettens konstatering er nødvendigt at analysere et markeds størrelse og den støttemodtagende virksomheds andel på dette marked for at afgøre, om den tjeneste, der risikerer at blive afbrudt, kan kvalificeres som vigtig, eftersom disse

oplysninger viser det tab, som denne virksomheds udtræden af det nævnte marked ville medføre. Wizz Air har endvidere gjort gældende, at den appellerede doms præmis 51 er selvmodsigende, idet den på den ene side angiver, at der ikke skal tages hensyn til størrelsen af det relevante marked, og på anden side, at en tjeneste kan kvalificeres som vigtig, selv når den leveres på et »relativt begrænset« marked.

- 31 Ifølge Kommissionen skal det første anbringende delvist afvises og i øvrigt forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 32 Det skal indledningsvis bemærkes, at det af punkt 1 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering fremgår, at disse indeholder to betingelser, der skal være opfyldt, for at støtteforanstaltningerne til redning og omstrukturering af de kriseramte virksomheder, der er omfattet heraf, kan anses for at være forenelige med det indre marked på grundlag af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.
- 33 Vedtagelsen af sådanne retningslinjer er et led i Kommissionens udøvelse af sin enekompetence til at vurdere støtteforanstaltningernes forenelighed med det indre marked i henhold til artikel 107, stk. 3, TEUF. Kommissionen råder i denne forbindelse over et vidt skøn (jf. i denne retning navnlig dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 37-39, og af 15.12.2022, Veejaam og Espo, C-470/20, EU:C:2022:981, præmis 29).
- 34 Kommissionen har ved i retningslinjerne at fastsætte betingelserne for, hvornår støtteforanstaltninger kan anses for forenelige med det indre marked, og ved offentliggørelsen af disse retningslinjer, hvorved det tilkendegives, at den vil anvende reglerne heri, pålagt sig selv en begrænsning i udøvelsen af dette skøn i den forstand, at hvis en medlemsstat anmelder en påtænkt statsstøtte, som er i overensstemmelse med disse regler, skal Kommissionen i princippet godkende den påtænkte støtte. Den kan principielt ikke fravige disse regler uden i givet fald at blive mødt med en sanktion for en tilsidesættelse af almindelige retsgrundsætninger, såsom ligebehandlingsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 40, og af 31.1.2023, Kommissionen mod Braesch m.fl., C-284/21 P, EU:C:2023:58, præmis 90).
- 35 Når dette er sagt, skal det, idet Wizz Air med det første anbringende i det væsentlige har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 50 og 51 at fastslå, at Kommissionen med henblik på anvendelsen af punkt 44, litra b), i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering ikke var forpligtet til at tage hensyn til størrelsen af det relevante marked eller støttemodtagerens andel på dette marked, for det første bemærkes, at medlemsstaterne ifølge dette punkt 44, litra b), skal godtgøre, at »der er risiko for afbrydelse af en vigtig tjeneste, der er vanskelig at genetablere«.
- 36 For det andet er tilstedeværelsen af denne risiko et af de elementer, der er ikke-udtømmende opregnet i dette punkt 44, litra a)-g), hvorved medlemsstaterne kan godtgøre alvorlige sociale problemer eller alvorlige markedssvigt, som kan medføre den støttemodtagende virksomheds lukning, idet denne påvisning er nødvendig med henblik på anerkendelsen af et med støtten forfulgt mål af fælles interesse.

- 37 Selv om størrelsen af det marked, som støttemodtageren opererer på, og den andel, som denne har på dette marked, kan være faktorer, der er kendetegnende for betydningen af den tjeneste, der sikres af denne støttemodtager, fremgår det således hverken af punkt 44, litra b), i disse retningslinjer eller af denne bestemmelses sammenhæng, at denne betydning nødvendigvis er afhængig af disse faktorer, og at navnlig den støttemodtagende virksomheds lukning kun kan medføre alvorlige sociale problemer eller alvorlige markedssvigt på den betingelse, at det marked, som støttemodtageren opererer på, er over en vis størrelse.
- 38 Som Retten nemlig i det væsentlige anførte i den appellerede doms præmis 51, er den omstændighed, at det relevante marked er relativt begrænset, ikke til hinder for, at en tjeneste leveret på dette marked kan kvalificeres som vigtig i de nævnte retningslinjers forstand. Dette er tilfældet under omstændighederne i det foreliggende tilfælde, hvor et ophør af Taroms aktiviteter, således som Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 52, hvilket indebærer en konkret risiko for afbrydelse af visse passagerlufttransporttjenester i Rumænien, ville være skadeligt for »forbindelsesmulighederne« mellem de rumænske regioner, som udelukkende betjenes af dette selskab, såvel som for den økonomiske situation i disse regioner.
- 39 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 50 og 51 at fastslå, at Kommissionen med henblik på en vurdering af, om der var risiko for afbrydelse af en vigtig tjeneste, der er vanskelig at genetablere som omhandlet i punkt 44, litra b), i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering, ikke var forpligtet til at tage hensyn til størrelsen af det marked, som Tarom opererer på, eller den andel, som dette selskab har på dette marked.
- 40 Det følger af det ovenstående, at det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumentation

- 41 Wizz Air har med det andet anbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 58, 63, 64 og 66, i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved vurderingen af de i punkt 44, litra b), i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering fastsatte kriterier vedrørende risikoen for afbrydelse af en vigtig tjeneste og konkurrenternes vanskeligheder ved at levere denne tjeneste i stedet for støttemodtageren.
- 42 Hvad i denne forbindelse i første række angår det bevis, der skal føres af Kommissionen på dette område, fastslog Retten for det første fejlagtigt i den appellerede doms præmis 63 og 64, at redningsstøtten for at være begrundet skulle have til formål at undgå enhver afbrydelse af leveringen af en vigtig tjeneste, mens disse rammebestemmelser punkt 44, litra b), kræver, at formålet med støtten er at undgå risikoen for »afbrydelse« af en sådan tjeneste, hvilket ud over blot en forstyrrelse kræver en afbrydelse eller et ophør af tjenesten.
- 43 For det andet krævede Retten i den appellerede doms præmis 64 med urette, at Taroms konkurrenter skulle være i stand til »uden vanskeligheder« at levere den tjeneste, som dette selskab havde leveret, mens det i de nævnte rammebestemmelser punkt 44, litra b), kun er fastsat, at det ikke skal være »vanskeligt« for konkurrenterne at levere den tjeneste, der blev leveret af den kriseramte virksomhed.

- 44 Hvad i anden række angår de beviser, som Kommissionen skal fremlægge, har Wizz Air gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 58 at fastslå, at lavprisluffartsselskabers kommercielle interesse i at indtræde på markedet for at beflyve samtlige ruter var »antageligvis begrænset«, anvendte rene antagelser i strid med forpligtelsen i de samme rammebestemmelers punkt 43 til at »fremlægge klar dokumentation« for, at støtten forfølger et mål af fælles interesse.
- 45 Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringende skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 46 Hvad for det første angår det led i det andet anbringende, som er rettet mod den appellerede doms præmis 58, bemærkes, at Retten i denne præmis konstaterede, at Kommissionen, i modsætning til hvad appellanten havde anført i forbindelse med det tredje anbringendes første led i første instans, i punkt 61 i den omtvistede afgørelse havde foretaget en bedømmelse af sandsynligheden for, at Tarom kunne substitueres af sine konkurrenter på de indenlandske ruter, der udelukkende blev drevet af dette selskab. Retten bemærkede navnlig, at Kommissionen med denne betragtning havde anset det for usandsynligt, at de konkurrerende luftfartsselskaber, der var til stede på det rumænske marked, og som hovedsageligt var lavprisselskaber, ville indtræde på dette marked for at beflyve samtlige disse ruter, da disse selskabers kommercielle interesse heri »antageligvis var begrænset«.
- 47 Det fremgår imidlertid ikke af denne beskrivelse af et af Kommissionens bedømmelselementer i den omtvistede afgørelse, at Retten anvendte rene antagelser, eller at den begik en retlig fejl med hensyn til den bevisbyrde, som påhviler Kommissionen i henhold til punkt 43 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering.
- 48 Det andet anbringendes andet led skal derfor forkastes som ugrundet.
- 49 For så vidt som Wizz Air for det andet i det væsentlige har foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 63, 64 og 66 anvendte urigtige kriterier i forbindelse med anvendelsen af disse retningslinjers punkt 44, litra b), er det tilstrækkeligt at fastslå, at begrundelsen i disse præmisser med henblik på at forkaste appellantens argumentation vedrørende sandsynligheden for, at Taroms tjeneste kunne substitueres af sine konkurrenter, kun er medtaget for fuldstændighedens skyld.
- 50 Det andet anbringendes andet led skal derfor forkastes som irrelevant.
- 51 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

- 52 Wizz Air har med det tredje anbringende foreholdt Retten, at den foretog en åbenbar urigtig gengivelse af beviserne i forbindelse med dens bedømmelse i den appellerede doms præmis 69 af kapaciteten til passagertransport på det rumænske marked og af lavprisselskabernes kapacitet til at operere på indenlandske ruter.

- 53 Retten foretog for det første en urigtig gengivelse af beviserne ved at tiltræde Kommissionens urigtige konstatering om, at der ikke var tilstrækkelig kapacitet til passagertransport, med den begrundelse, at på tidspunktet for den omtvistede afgørelse tilhørte »mere end halvdelen af de fly, der blev holdt på jorden [...] Tarom«.
- 54 Ved at fastslå, at appellanten ikke havde redegjort for, i hvilket omfang det ville være rentabelt for lavprisselskaber at beflyve indenlandske ruter, som kun vedrører et begrænset antal passagerer, gentog Retten dernæst blot konstateringer i den appellerede doms præmis 58, som kun er støttet på en simpel formodning.
- 55 Endelig foreligger der efter Wizz Airs opfattelse ikke noget bevis, der gjorde det muligt for Retten at fastslå i den appellerede doms præmis 69, at de luftfartsselskaber, der konkurrerede med Tarom, alle var lavprisselskaber.
- 56 Kommissionen er af den opfattelse, at det tredje anbringende delvist skal afvises og i øvrigt forkastes som åbenbart ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 57 Det bemærkes, at det i overensstemmelse med Domstolens faste praksis følger af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF og af artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, at det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder (dom af 25.6.2020, Satcen mod KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, præmis 103 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 Det følger heraf, at bedømmelsen af de faktiske omstændigheder ikke udgør et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser (dom af 25.6.2020, Satcen mod KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Når en appellant under en appelsag gør gældende, at Retten har gengivet beviserne forkert, skal appellanten i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i undersøgelsen, der efter appellansens opfattelse har foranlediget Retten til at foretage denne urigtige gengivelse. Det følger i øvrigt af Domstolens faste praksis, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 25.6.2020, Satcen mod KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).
- 60 I den foreliggende sag skal det fastslås, at den argumentation, som er fremført til støtte for det tredje anbringende, ikke kan godtgøre, at Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 69 med henblik på at forkaste argumentet om en angivelig overkapacitet i Rumænien på tidspunktet for den omtvistede afgørelse beror på en urigtig gengivelse af de beviser, som blev fremlagt i første instans, idet denne argumentation i virkeligheden har tilsigtet at rejse tvivl om Rettens suveræne bedømmelse af de faktiske omstændigheder i denne henseende.
- 61 Følgelig skal det tredje anbringende afvises.

Det fjerde anbringende

Parternes argumentation

- 62 Wizz Air har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 103 at fastslå, at kapitalforhøjelserne ikke udgjorde et element i omstrukturingsplanen for en kriseramte virksomhed.
- 63 Navnlig er Rettens fortolkning, som udelukker, at en omstrukturingsstøtte, der omfatter finansielle dele, som f.eks. kapitalforhøjelser, kan anses for at være et element i en omstrukturingsplan, i klar modstrid med punkt 45 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering, hvorefter en finansiell omstrukturering i form af kapitaltilførsler kan være et led i en omstrukturingsplan, som det er tilfældet for operationelle ændringer, såsom reorganisering og rationalisering af støttemodtagerens aktiviteter.
- 64 Denne fortolkning, hvortil der ikke er knyttet nogen henvisning til retspraksis, er ligeledes i strid med den i den appellerede doms præmis 96 anførte fortolkning.
- 65 Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringende er uvirksomt og under alle omstændigheder ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 66 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fjerde anbringende ligesom det fjerde og det femte appelanbringende er rettet mod visse af de begrundelser, hvormed Retten i den appellerede doms præmis 79-110 forkastede det tredje anbringendes andet led, der blev fremsat af Wizz Air til støtte for søgsmålet i første instans. Dette led henviste til det andet anbringende i søgsmålet, hvorved det i det væsentlige blev gjort gældende, at Kommissionen ved at godkende den pågældende foranstaltning, selv om Tarom havde draget fordel af en række kapitalforhøjelser, der fandt sted indtil 2019 til gennemførelse af en omstrukturingsstøtte ydet inden Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union (herefter »omstrukturingsstøtten til Tarom«), havde tilsidesat princippet om engangsstøtte i henhold til punkt 70 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering.
- 67 Ifølge dette princip bør støtte til kriseramte virksomheder, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 79 og 80, principielt kun ydes i forbindelse med én omstrukturering. Det præciseres navnlig i denne sammenhæng i disse retningslinjers punkt 71, at hvis en virksomhed allerede har modtaget redningsstøtte eller midlertidig omstrukturingsstøtte, hvilket medlemsstaten er forpligtet til at underrette om, vil Kommissionen ikke tillade, at der tildes yderligere støtte efter de nævnte rammebestemmelser, hvis der er gået mindre end ti år, siden støtten blev tildelt, omstrukturingsperioden sluttede eller gennemførelsen af omstrukturingsplanen blev indstillet.
- 68 Eftersom Wizz Air med det fjerde anbringende har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som den med urette fastslog i den appellerede doms præmis 103, at kapitalforhøjelserne ikke udgjorde et element i omstrukturingsplanen for en kriseramte virksomhed, skal det fastslås, at denne argumentation er støttet på en urigtig læsning af den appellerede dom.

- 69 I denne præmis 103 i den appellerede dom foretog Retten således kun en beskrivelse og en fortolkning af punkt 45-47 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering for i den pågældende doms præmis 104 – uden at begå en retlig fejl – at fastslå, at der i disse rammebestemmelser sondres mellem begrebet »gennemførelse af en støtteforanstaltning« og begrebet »gennemførelse af en omstrukturingsplan«, og for bl.a. i den nævnte doms præmis 105 at forkaste appellansens argumentation om, at omstrukturingsplanen for Tarom havde været indtil gennemførelsen af omstrukturingsstøtten til Tarom i 2019.
- 70 I modsætning til hvad Wizz Air har gjort gældende i forbindelse med det fjerde anbringende, fastslog Retten derfor ikke i den appellerede doms præmis 103, at de finansielle dele af en omstrukturingsstøtte, såsom kapitalforhøjelser, aldrig kunne anses for at være en del af en omstrukturingsplan.
- 71 Det fjerde anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Det femte anbringende

Parternes argumentation

- 72 Wizz Air har med det femte anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 85 og 99 foretog en åbenbar urigtig gengivelse af beviserne i forbindelse med dens bedømmelse af varigheden af Taroms omstrukturingsperiode.
- 73 Med henblik herpå har Wizz Air i første række gjort gældende, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 85 om, at de lånegarantier, der af Rumænien blev ydet Tarom, alle blev udnyttet umiddelbart efter, at de var blevet ydet, modsiges af Kommissionens udsagn i 25. og 88. betragtning til den omtvistede afgørelse.
- 74 Retten foretog i anden række en urigtig gengivelse af beviserne ved i den appellerede doms præmis 99 at fastslå, at appellanten ikke havde fremlagt noget bevis eller indicium for, at omstrukturingsperioden som defineret i denne doms præmis 98 blev afsluttet efter 2005. Herved så Retten bort fra visse beviser, som Wizz Air havde fremlagt, og bekræftede dermed Kommissionens urigtige konklusion hvad angår omstrukturingsperiodens afslutning.
- 75 Kommissionen har gjort gældende, at det femte anbringende er uvirksomt, og at det under alle omstændigheder er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 76 Selv om Wizz Air med det femte anbringende har påberåbt sig en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, som Retten skulle have foretaget i den appellerede doms præmis 85 og 99 ved med henblik på anvendelsen af princippet om engangsstøtte at vurdere dels det relevante tidspunkt for ydelsen af omstrukturingsstøtten til Tarom, dels det relevante tidspunkt for omstrukturingsperiodens afslutning, har appellanten ikke fremført nogen specifik retlig argumentation, der i overensstemmelse med den i denne doms præmis 59 nævnte retspraksis kan godtgøre, at Retten foretog en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og af beviserne.

- 77 En sådan urigtig gengivelse kan nemlig hverken udledes af den angivelige modstrid mellem den appellerede doms præmis 85 og visse oplysninger i den omtvistede afgørelse eller af, at Retten så bort fra visse beviser, som sagsøgeren i første instans havde fremlagt, eller nægtede at tillægge dem en bevisværdi ved i den appellerede doms præmis 99 at fastslå, at sagsøgeren i første instans ikke havde bevist, at omstruktureringsperioden under alle omstændigheder var blevet afsluttet mindre end ti år, før den pågældende foranstaltning blev tildelt.
- 78 Det femte anbringende tilsigter således i virkeligheden at anfægte Rettens suveræne bedømmelse af de faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 85 og 99 og skal derfor afvises.

Det sjette anbringende

Parternes argumentation

- 79 Wizz Air har med det sjette anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 89 at fastslå, at det var uforholdsmæssigt for Kommissionen at efterprøve, om omstruktureringsstøtten til Tarom, som den havde kvalificeret som eksisterende støtte, var blevet til ny støtte. Henset til de alarmerende oplysninger, som Kommissionen rådede over, vedrørende Taroms akkumulerede tab i perioden 2004-2019 burde Retten efter Wizz Airs opfattelse i overensstemmelse med dom af 2. september 2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology (C-57/19 P, EU:C:2021:663), have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge de oplysninger, som den faktisk rådede over. Appellanten har derudover anført, at rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering pålægger Kommissionen en skærpet forpligtelse til at fremlægge klare beviser.
- 80 Det følger heraf, at Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 89, hvorefter appellanten ikke havde fremlagt noget bevis eller indicium for, at de betingelser, der var aftalt ved tildelingen af de lånegarantier, der var blevet ydet i forbindelse med omstruktureringsstøtten til Tarom, blev ændret i løbet af den periode, hvori disse garantier blev gennemført, er behæftet med en retlig fejl.
- 81 Efter Kommissionens opfattelse er det sjette anbringende ligeledes åbenbart ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 82 Det skal bemærkes, at de betragtninger i den appellerede dom, som er omfattet af det sjette anbringende, hænger sammen med Rettens vurdering af sagsøgeren i første instans' argumentation om den tvivl, som Kommissionen burde have haft med hensyn til den i punkt 71 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering fastsatte frist på mindre end ti år, siden omstruktureringsstøtten til Tarom blev tildelt. Appellanten havde navnlig gjort gældende, at denne støtte var blevet ændret, bl.a. med henblik på, at den del af Taroms gæld, der opstod som følge af den rumænske stats betalinger i henhold til lånegarantierne, blev konverteret til kapitalforhøjelser til fordel for denne stat.
- 83 Retten fastslog i denne sammenhæng for det første i den appellerede doms præmis 88, at appellanten ikke havde bestridt Kommissionens udsagn, hvorefter betingelserne for udnyttelse af de lånegarantier, der var blevet ydet i forbindelse med den nævnte støtte, og konverteringerne af

den gæld, der opstod som følge af den rumænske stats betalinger i henhold til disse garantier, til kapitalforhøjelser var fastsat i forskellige beslutninger og dekretter mellem 1997 og 2003 og allerede inden Rumæniens tiltrædelse af Unionen.

- 84 Retten præciserede for det andet i den appellerede doms præmis 89, at appellanten alene havde gjort gældende, at Kommissionen burde have sikret sig, at garantierne blev udnyttet på de betingelser, der oprindeligt var aftalt ved tildelingen, men at appellanten ikke havde forelagt noget bevis eller indicium for, at disse betingelser blev ændret i løbet af den periode, hvori disse forskellige garantier blev gennemført.
- 85 Herved begik Retten dog ikke nogen retlig fejl for så vidt angår fordelingen af bevisbyrden.
- 86 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 43, hvortil Retten henviste i den pågældende doms præmis 89, skal beviset for, at der foreligger tvivl med hensyn til den omhandlede støttes forenelighed med det indre marked, som skal søges i både omstændighederne for vedtagelsen af afgørelsen om ikke at gøre indsigelser og i dens indhold, føres af den sagsøger, som har nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse, på grundlag af en række samstemmende indicier (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 40).
- 87 I denne forbindelse kan denne fordeling af bevisbyrden, i modsætning til hvad Wizz Air synes at antyde, ikke variere på grundlag af støttetypen og gælder navnlig for rednings- eller omstrukturingsstøtte såsom den pågældende foranstaltning.
- 88 Det følger heraf, at det sjette anbringende skal forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende

Parternes argumentation

- 89 Med det syvende anbringende har Wizz Air påberåbt sig en retlig fejl, idet Retten ikke undersøgte det tredje anbringende i første instans, for så vidt som det vedrørte en tilsidesættelse af appellans processuelle rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, og forekomsten af alvorlige vanskeligheder, som kunne berettige indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.
- 90 I denne henseende undersøgte Retten for det første kun disse anbringender ud fra synspunktet om en vurdering af realiteten, dvs. med hensyn til, om der forelå en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder eller en retlig fejl, selv om Wizz Air havde gjort gældende, at de mangler, der blev identificeret i det første og det andet anbringende, godtgjorde forekomsten af alvorlige vanskeligheder, der nødvendiggjorde indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.
- 91 Som det eneste anbringende om beskyttelsen af dets processuelle rettigheder havde selskabets tredje anbringende efter Wizz Airs opfattelse et selvstændigt indhold i forhold til de to første anbringender, eftersom vurderingskriteriet er et andet med henblik på at føre bevis for, at der forelå alvorlige vanskeligheder.

- 92 For det andet kunne Retten ikke formode, så snart den havde undersøgt de to første anbringender, at søgsmålets tredje anbringende havde mistet sin betydning. Ud fra alle de præmisser i den appellerede dom, hvor Retten fastslog, at Kommissionen ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, kan forekomsten af alvorlige vanskeligheder nemlig alligevel anses for bevist, navnlig på grundlag af udeladelserne og manglerne i begrundelsen for den omtvistede afgørelse.
- 93 Kommissionen har anført, at det syvende anbringende skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 94 Det skal bemærkes, at når en sagsøger har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at gøre indsigelse mod en statsstøtte, kritiserer vedkommende som det væsentlige, at afgørelsen blev vedtaget, uden at Kommissionen indledte den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved den tilsidesatte sagsøgerens processuelle rettigheder. Sagsøgeren kan for at få taget sin påstand om annullation til følge påberåbe sig ethvert anbringende, der kan godtgøre, at vurderingen af de oplysninger, Kommissionen rådede over, under den foreløbige undersøgelse af den anmeldte foranstaltning burde have rejst tvivl med hensyn til dens forenelighed med det indre marked. Anvendelsen af sådanne argumenter kan imidlertid ikke bevirke en ændring af sagsgenstanden eller betingelserne for at antage søgsmålet til realitetsbehandling. Den omstændighed, at der foreligger tvivl med hensyn til foranstaltningens forenelighed med det indre marked, er derimod netop det bevis, som kræves ført for at godtgøre, at Kommissionen var forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9) (jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).
- 95 Det tilkommer den, der har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse om ikke at gøre indsigelser, at godtgøre, at der var tvivl om støtteforanstaltningens forenelighed med det indre marked, således at Kommissionen havde pligt til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Et sådant bevis skal søges i både omstændighederne for vedtagelsen af afgørelsen og i dens indhold på grundlag af en række samstemmende indicier (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 96 Den utilstrækkelige eller ufuldstændige karakter af Kommissionens undersøgelse under den foreløbige undersøgelsesprocedure udgør et indicium for, at der forelå alvorlige vanskeligheder for denne institution ved vurderingen af den anmeldte foranstaltningens forenelighed med det indre marked, hvilket burde have foranlediget den til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 97 Det skal i det foreliggende tilfælde fastslås, således som Retten indledningsvis anførte i den appellerede doms præmis 26, at Wizz Airs tredje anbringende i søgsmålet i første instans udtrykkeligt tilsigtede tilsidesættelsen af selskabets processuelle rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, for så vidt som Kommissionen var stødt på alvorlige vanskeligheder ved vurderingen af den pågældende foranstaltningens forenelighed med det indre marked.

- 98 Således som Retten imidlertid i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 28, kan forekomsten af sådanne vanskeligheder bl.a. søges i Kommissionens vurderinger og kan principielt påvises ved de anbringender eller argumenter, som en sagsøger har fremført med henblik på at anfægte, at der var grundlag for afgørelsen om ikke at gøre indsigelser, selv om undersøgelsen af disse anbringender eller argumenter ikke fører til den konklusion, at Kommissionens materielle vurderinger var faktisk eller retligt urigtige (jf. i denne retning dom af 2.4.2009, Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen, C-431/07 P, EU:C:2009:223, præmis 63 og 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 99 I denne henseende fremgår det af det af Wizz Air anlagte søgsmål i første instans, at appellanten til støtte for det tredje anbringende i dette søgsmål i det væsentlige henviste til det første og det andet anbringende i det nævnte søgsmål, idet det blev gjort gældende, at de mangler og fejl, der blev identificeret i det første og det andet anbringende, godtgjorde forekomsten af alvorlige vanskeligheder, der skulle have berettiget indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, idet Kommissionens vurdering i forhold til punkt 43 og 44 i rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering var behæftet med disse utilstrækkeligheder eller fejl.
- 100 Det fremgår imidlertid af læsningen af den appellerede dom, og navnlig dens præmis 75 og 109, at Retten faktisk undersøgte disse klagepunkter ud fra synspunktet om forekomsten af alvorlige vanskeligheder, der burde have ført Kommissionen til at nære tvivl om foreneligheden af den pågældende foranstaltning med det indre marked og indlede en formel undersøgelsesprocedure.
- 101 Det fremgår af det ovenstående, at det syvende anbringende skal forkastes som ugrundet.
- 102 Da ingen af de af appellanten fremførte anbringender er taget til følge, skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

- 103 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 104 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanten har tabt sagen, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges appellanten at betale alle sagsomkostningerne i forbindelse med den foreliggende appel.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Niende Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

Underskrifter